

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΟΥ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ Π. ΙΩΒΤΖΟΦ.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἀμήν. Ἐν ἔτη τῷ σωτηρίῳ 1831. Ὀκτωβρίου 21. Ἐγὼ ὁ Θεοδόσιος Πέτρου Ἰωβτζοφ, γεννημένος εἰς Γάμπροβον, τῆς Νήζνης γραικὸς, ἔχων, θεῶ ἐλέω, τὸν νοῦν μου σῶον, καὶ ὑγιεῖς τὰς φρένας μου, καὶ ἀπάσας μου τὰς αἰσθήσεις, στοχαζόμενος δὲ τὴν παρουσίαν τοῦ θανάτου ἀδηλον καὶ ἀπρόοπτον, καὶ διὰ νὰ μὴ μείνουν ἀδιάτακτα τὰ ἀκίνητα ὑπάρχοντά μου, διὰ τοῦτο ἐκθέττω τὴν παρούσάν μου αἰσχάτην βουλὴν καὶ γνώμην, καὶ διαθήκην μου. Δέομαι οὖν τῆς θείας αὐτοῦ ἀγαθότητος ἵνα μοὶ ἐμπνέσῃ νὰ διατάξω ταῦτα κατ' εὐαρέσῃσιν τοῦ παναγίου αὐτοῦ θελήματος πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς.

Α΄

Ἐν πρώτοις λοιπὸν συνίστημι τὴν ψυχὴν μου εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν, ἔπειτα ζητῶ συγχώρησιν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀδελφούς Χρηστιανούς, καθὼς καὶ ἐγὼ συγχωρῶ ὅλους ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς.

Β΄

Ἀποκαθίσῃ ἐπιτρόπους, διοικήτάς, καὶ ἐκπληρωτάς τῆς παρούσης μου διαθήκης τοὺς Κυρίους Νικόλαον, Δημήτριον καὶ Χρησόφορον Μουσακῶφ, τοὺς ὁποίους παρακαλῶ θερμῶς νὰ ἀναδεχθῶσι μετὰ εὐπροαιρέτου καρδίας ταύτην μου τὴν ἐπιτροπὴν.

ΠΑΡΟΝΤΗ ΕΥΕΒΛΗΤΤΗ ΤΟΥ 1830